

טקסטיל-אמנות-טקסטיל, מבטים על אז ועכשיו במוזיאון הרצליה

קרובה אצל עצמה: פאטמה אבו רומי

כמעין דיוקן עצמי הנושא את עקבותיה של ביוגרפיה פרטית וקולקטיבית כאחת. דיוקן עצמי כאספקלריה של התנאים והחומרים שמהם נרקמים החיים במישור הפרטי והפומבי, במרחב הביתי-משפחתי והחברתי.

אבו רומי מעידה ביצירותיה על מציאות חייה, בגוף ראשון. בהיותה "קרובה אצל עצמה", היא בוחרת לביים את עדותה על מנת לייצג את המציאות החברתית-פוליטית-מגדרית השוכנת מתחת למעטה המציאות הנתפסת כעובדה. ציוריה המדוקדקים של אבו רומי, הנוצרים בעבודת מכחול דקיק וביד חופשית מתוך משמעת עבודה חמורה וסיוזיפית, מעלים גם את מה שמעבר: מה שמבצבץ בתודעה של היוצרת ובתודעתם של המתבוננים והמתבוננות, הכרוך בזיכרון התרבותי שלהם ובמיצובם על ציר ההיסטוריה המסוכסכת של המקום הזה. האמנית פותחת צוהר דיאלוגי לכל מי שמוכן ומוכנה לגלות את החושים הקושרים בין עיסוקה בדיוקן עצמי וביוצוגים של צילום יגאל פרדו, דניאל סגל

אוצרת: יעל גילעת

התערוכה "קרובה אצל עצמה" מציגה את עיסוקה העקבי של פאטמה אבו רומי בדיוקן עצמי לאורך שני עשורים כתמה מתפתחת. שבה יש תפקיד מרכזי לבדים ולאריגים העוטפים ומכסים את הדמות הראשית או המוטלים לצידה. הצבתן המשותפת של עבודות שנעשו במהלך השנים מזמינה להתבונן, לחוות ולחשוב על המהלכים האמנותיים, הן הסגנוניים הן התוכניים, שבזכותם הייתה אבו-רומי לאמנית פורצת דרך. היופי המרהיב של עבודותיה הוא חלק מהייצוג של מורכבות חייה כאישה פלסטינית בישראל, ובה בעת הוא מגלה את כוחה של התנגדות הנושאת את חותם האהבה. לצד ציוריה מוצג שטיח קיר אורנמנטלי שיצרה משיער יחד עם קבוצת נשים מנצרת. העבודה יחד סביב השטיח תועדה בעבודת ווידאו המלווה את התערוכה. בסדרת ציורים מהשנים האחרונות תיארה אבו רומי את דמותה כשהיא אוחזת שטיחים ואריגים, נושאת אותם או ניצבת מולם, חלקם פרושים לכל אורכו של בד הציור ואחרים מגולגלים כעמודי מקדש או כמטען כבד מנושא על גבה. מבטה מכונס ומרוכז, נסוג לתוך הציור ונרתם לעשייה ציורית שבה מיטשטשת ההבחנה החותכת בין הדימוי והרקע - מוטיב שכיח בציוריה המוקדמים של אבו רומי. לעיתים השטיח או האריג משמשים תחליף לדמותה.



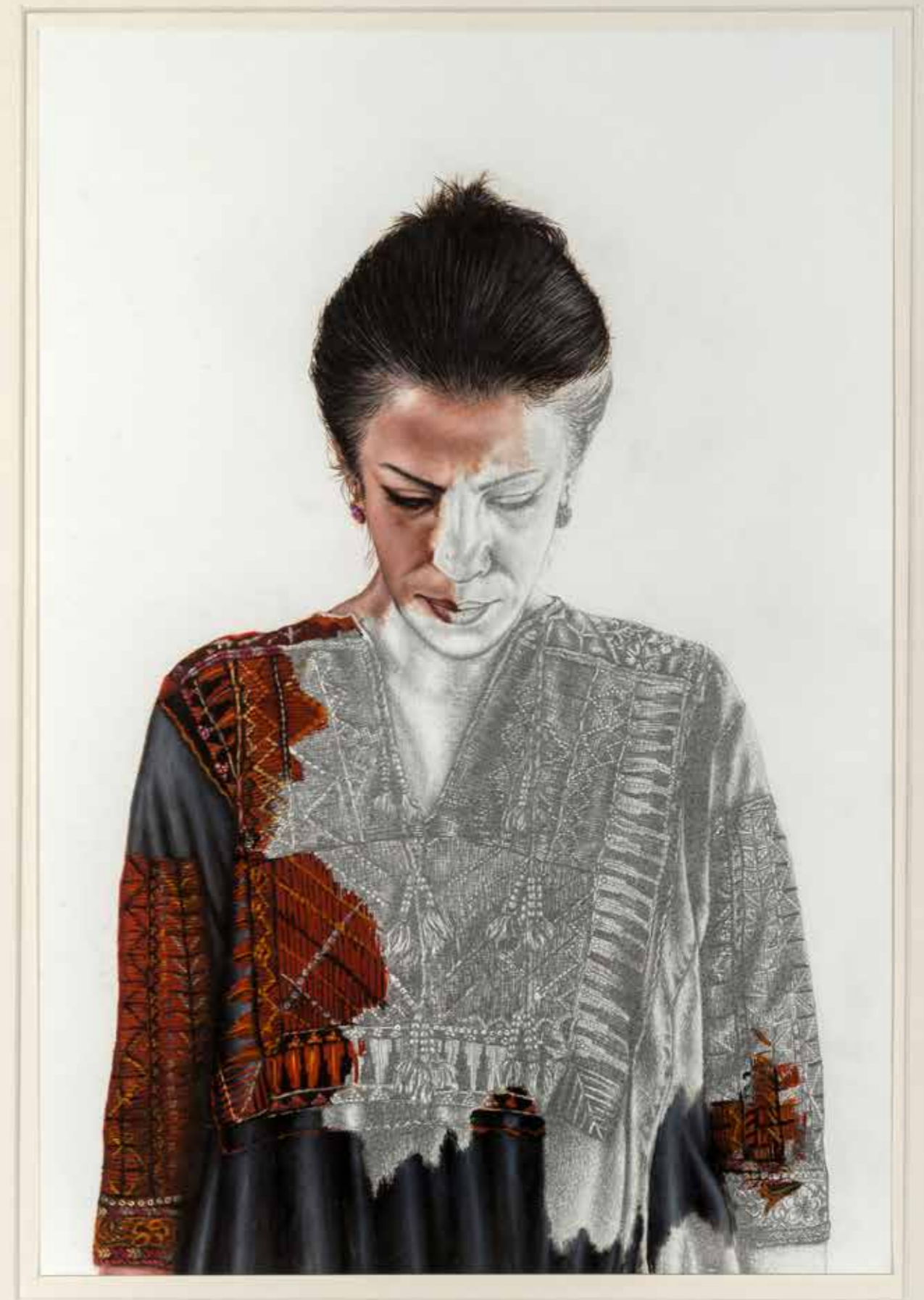
Textile-Art-Textile: Perspectives on Then and Now at the Herzliya Museum of Contemporary Art

Close to Herself: Fatima Abu Roomi

The exhibition presents Fatima Abu Roomi's recurring preoccupation with self-portraiture over two decades as an evolving theme, in which the fabrics and textiles that envelop and cover the protagonist, or are placed next to her, play a key role. The juxtaposition of these works, produced over the years, invites us to observe, experience, and think about the artistic moves—in terms of both style and content—that collectively have contributed to Abu Roomi's image as a groundbreaking artist. The spectacular beauty of her works is part of the representation of the complexity of her life as a Palestinian woman in Israel, while at the same time revealing the power of resistance that bears the stamp of love. In a series of paintings from recent years, Abu Roomi has depicted her figure carrying rugs and fabrics or standing in front of them, some extending across the canvas, others rolled up like the columns of a temple or as unbearable baggage on her back. Her gaze, withdrawn and focused, forms part of a painterly practice that blurs the clear-cut distinction between image and background, a common motif in Abu Roomi's early paintings. At times, the rug or fabric depicted serves as a substitute for her

own image, as a kind of self-portrait harboring the traces of a private and a collective biography. It is a self-portrait that reflects the conditions and materials from which life is woven, in private and in public, in the domestic and social spheres. Abu Roomi's works attest to her life in the first person. Being "close to herself," she stages her testimony to represent the socio-political-gender reality lying behind the veil of reality that is perceived as fact. Abu Roomi's meticulous paintings, produced with thin brushwork and a severe and Sisyphean work discipline, refer to what lies beyond: that which is glimpsed in the consciousness of the artist and of the viewers, tapping into their cultural memory and their own positioning on the timeline of the conflicted history of this country. Abu Roomi opens a dialogue portal for anyone willing to discover the threads that bind together her preoccupation with self-portraiture and textile imagery, inviting a contemplation of identity and memory.

Curator: Yael Guilat



Fatima Abu Roomi 2020

יאל גילת